

veřejném. Byla-li však tato úvaha legislativním důvodem pro přiznání privilegovaného postavení nemocenským pokladnám při stanovení lékařnické sazby, je nutno i Léčebný fond veř. zaměstnanců provádějící nemoc. pojištění podle zák. č. 221/25 zařaditi pod pojem »nemocenských pokladen« ve smyslu cit. 3. odstavce § 7 lékár. zák., neboť i tu jde o instituci, jejímž zákonným účelem jest, aby prováděla obligatorní pojištění nemocenské určité kategorie občanstva (§§ 1 a 13 zák. č. 221/25) a konala tedy činnost, která je ve veř. zájmu státním (srovn. nál. Boh. A 8826/30), právě tak, jako nemocenské pokladny zřízené podle zák. o nemoc. pojišťování dělníků.

Z těchto úvah plyne, že ustanovení 1. odstavce § 2 vl. nař. č. 27/27, podle něhož i za taxaci receptů pro potřebu Léčebného fondu veř. zaměstnanců jest použití lékařnické sazby pro strany úlev požívající, je kryto ustanovením 3. odstavce § 7 lékár. zák. č. 5/1907 ř. z. Stížnost hájící opak je bezdůvodná.

Č. 9775.

Živnostenské právo: * Dobu zaměstnání u nemocenské pojišťovny, konaného v zubním oddělení, i když vedoucím jeho je zubní lékař, nelze započísti do učební doby pro živnost zubotechnickou.

(Nález ze dne 24. března 1932 č. 4566.)

Věc: Gremium zubních techniků pro Moravu v Brně (adv. Dr. Frant. Cihlár z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o vpočítání učební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl v pořadí instančním potvrzen výměr městské rady v Brně ze 6. listopadu 1928, kterým bylo nařízeno stěžujícímu si gremiu, aby Stanislavu B. započítalo do učební doby pro živnost zubotechnickou dobu od 1. července 1926 do 24. října 1928, po kterou byl zaměstnán na zubním oddělení okresní nemoc. pojišťovny v Brně v zubotechnické laboratoři i ordinační síni, jejímž vedoucím jest zubní lékař. Prvá stolice, odvolávajíc se na ustanovení § 4 min. nař. z 20. března 1892 č. 55 ř. z., jímž byla živnost zubních techniků zařaděna mezi živnosti koncesované, uvedla k odůvodnění řečeného příkazu, že tímto zaměstnáním byl založen učební poměr. Žal. úřad recipoval odůvodnění první stolice, dodav, že podle znění cit. předpisu může býti učební doba ztrávena též u zubního lékaře, jako v daném případě. Na tom, že zubní lékař sám byl zaměstnancem pojišťovny, vůbec nesejde a nemůže býti Stanislavu B. na závadu, že nebylo dbáno formalit učební poměr zakládajících (učební smlouva, přípověď u gremia) a že nenavštěvoval pokračovací školy, neboť bylo zjištěno, že byl tu úmysl učiti se zubní technice.

Stížnost namítá v podstatě, že cit. min. nař. bylo zrušeno § 8 zák. č. 303/20 o zubním lékařství a zubní technice s výjimkou obsaženou v § 2

tohoto zák. Od účinnosti tohoto zákona mohou mítí zubní lékaři podle § 1 odst. 2 jen síly pomocné, na něž se živn. řád nevztahuje, ježto provozování lékařství je podle čl. V. lit. g) uvoz. patentu k živn. řádu z platnosti tohoto zákona vyjmutu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 97 živn. ř. považuje se za učně ten, kdo u majitele živnosti vstoupí do zaměstnání, aby se prakticky vyučil živnosti. Z toho ustanovení je zřejmo, že zákonným předpokladem učebního poměru podle živn. řádu je, aby učební pán byl majitelem živnosti. Mimo spor je, že okr. nem. pojišťovna, u níž byl Stanislav B. zaměstnán, neměla v době jeho zaměstnání koncese k provozování živnosti zubotechnické, nýbrž měla zubotechnickou laboratoř a ordinační síň pro své členy, jimž jest podle příslušných zákonných ustanovení povinna zajistiti v nemoci pomoc lékařskou (srovn. § 141 zák. č. 221/24). Neměla-li pojišťovna živn. oprávnění k provozování živnosti zubotechnické, pak se zřetelem ke kogentnímu předpisu § 97 živn. ř. nebyla oprávněna zaměstnávat učně zubotechnické a jest právně bez významu, zdali měl Stanislav B. úmysl učiti se u pojišťovny zubní technice čili nic. Nastoupením Stanislava B. do zaměstnání u okr. nemoc. pojišťovny v její zubotechnické laboratoři a v ordinační síni jejího zubního lékaře nemohl býti založen učební poměr ve smyslu živn. řádu. Bez významu je, podepsal-li vysvědčení, které Stanislavu B. vydala pojišťovna o zaměstnání v zubotechnické laboratoři a ordinační síni lékaře, také lékař zubního oddělení pojišťovny. Je-li však jisto, že Stanislav B. byl zaměstnán u pojišťovny a nikoli u lékaře jejího zubního oddělení, pak odpadá potřeba zkoumati, byl-li tento lékař se zřetelem k ustanovení § 4 min. nař. č. 55/1892, jehož se živn. úřad dovolal, sám oprávněn zaměstnávat učně živnosti zubní techniky čili ne a mohl-li by, po případě za jakých předpokladů vydati učební vysvědčení Stanislavu B., kdyby byl tento býval u něho zaměstnán a nikoli u pojišťovny.

Nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, že pojišťovna byla oprávněna vydati Stanislavu B. vysvědčení učební, ježto vedoucím zubotechnické laboratoře byl zubní lékař; podle toho, co bylo řečeno, je tedy nař. rozhodnutí v rozporu s předpisem § 97 živn. ř. Uložil-li žal. úřad stěžujícímu si společenstvu, aby započítalo Stanislavu B. dobu jeho zaměstnání v zubotechnické laboratoři pojišťovny a v ordinační síni jejího lékaře, do učební doby, porušil zákon.

Č. 9776.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní: Bylo-li stranou v odvolání proti plat. rozkazu o dávce namítáno, že převod dávce vůbec nepodléhá, je odvolací stolice povinna zabývatí se především touto otázkou jakožto primérní; ke zkoumání správnosti vyměřovacích základů může odvolací stolice v takovém případě přikročiti teprve, když shledala, že předvod dávce podléhá.

(Nález ze dne 24. března 1932 č. 4573.)